

Висновки

За результатами проведеного дослідження можна зробити такі висновки. Існують різні методики управління інноваційними процесами на підприємстві, які дозволяють вирішувати питання щодо досягнення визначених цілей підприємства у своєму інноваційному розвитку.

Одними з підходів на даному етапі є інноваційний менеджмент та бізнес-планування інноваційних проектів, які мають свою сферу застосування, позитивні аспекти та певні недоліки. Так, інноваційний менеджмент являє собою сукупність засобів, методів і форм управління інноваційною діяльністю з метою досягнення позитивного ефекту в даній сфері. Бізнес-планування інноваційних проектів представляє собою інструментарій управління окремими проектами, що направлені на планування, розробку та впровадження інноваційних ідей.

Таким чином, проведений аналіз систем управління інноваційними процесами розкрив їхні позитивні та проблемні аспекти. Відповідно до цього вважаємо, що найбільш ефективною системою управління інноваційними процесами на підприємстві є бюджетування.

Головною перевагою такого підходу перед іншими системами управління інноваційними процесами є охоплення всіх функціональних сфер діяльності підприємства: дослідження, закупівлі, виробництво, контроль якості, маркетинг, управління персоналом, продаж. Поряд з цим, бюджетування дозволяє оперативно реагувати на зміни, які відбуваються на кожній стадії процесу розробки, впровадження і реалізації інновацій на підприємстві.

Список використаних джерел

1. Державна регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети: Монографія / За ред. З.С. Варналія. – К.: НІСД, 2007. – 820 с.

2. Федулова Л.І. Менеджмент організацій: Підручник. – Київ: Либідь, 2004. – 448 с.

3. Дудар Т.Г., Мельниченко В.В. Інноваційний менеджмент: навч. посіб. – Тернопіль: Економічна думка, 2008. – 250 с.

4. Захарченко В.І., Корсікова Н.М., Меркулов М.М. Інноваційний менеджмент: теорія і практика в умовах трансформації економіки. Навч. посіб. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 456 с.

5. Лаврук В.В. Методичні основи інноваційного бізнес-планування в контексті формування галузевої стратегії / Інноваційна економіка. Всеукраїнський науково-виробничий журнал. – 2012. – №3. – С. 15–19.

6. Катаєв А.В., Гербут М.В. Розробка бізнес-плану виробництва інноваційних товарів / Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Проблеми економіки та управління». – 2011. – №698. – С. 180–190.

7. Князь С.В., Георгіаді Н.Г., Богів Я.С. Бізнес-планування інноваційних проектів: сутність технологій, переваги і недоліки / Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2012. – №2. – С. 199–207

8. Ткаченко С.А. Функціональна підсистема «бюджетування» в забезпеченні інноваційного розвитку промислового підприємства / «Економічні науки». – Серія «Облік і фінанси». – Вип. 7 (25). – Ч. 5. – 2010.

9. Панков В.А. Контролінг і бюджетування фінансово-господарської діяльності підприємства / Панков В.А., Елецьких С.Я., Михайличенко Н.М. – К.: Центр учбової літератури, 2007. – 112 с.

10. Дугельный А.П., Комаров В.Ф. Бюджетное управление предприятием / А.П. Дугельный, В.Ф. Комаров // – [2-е изд.]. – М.: Дело, 2004. – 432 с.

11. Харко А.Ю. Бюджетування у процесі управління фінансовою діяльністю підприємства / А.Ю. Харко // Фінанси України. – 2001. – №9. – С. 87–91.

12. Мельник О.Г. Методи бюджетного планування / О.Г. Мельник // Фінанси підприємств. – 2003. – №12 (97). – С. 37–46.

С.В. КУЛЬПІНСЬКИЙ,

к.е.н., провідний науковий співробітник відділу фінансово-бюджетної політики, Науково-дослідний економічний інститут Мінекономрозвитку і торгівлі України

Напрями стимулювання інноваційного розвитку економіки через механізм монетарного регулювання

У статті розглядаються основні причини низького рівня інноваційного потенціалу вітчизняної економіки та проблеми фінансування інновацій. Аналізуються напрями стимулювання інвестицій у розвинених країнах. Пропонуються монетарні механізми безemisійного фінансування інвестиційних проектів, які запроваджуються з боку держави.

Ключові слова: інновації, монетарне стимулювання, інвестиції, державні банки.

В статье рассматриваются основные причины низкого уровня инновационного потенциала отечественной экономики и проблемы финансирования инноваций. Анализируются направления стимулирования инвестиций в развитых странах. Предлагаются монетарные механизмы немиссионного финансирования инвестиционных проектов, которые внедряются государством.

Ключевые слова: инновации, монетарное стимулирование, инвестиции, государственные банки.

The article discusses the main reasons for the low level of innovation capacity of domestic economy and the problems of financing the innovations. Key areas of stimulating investment in developed countries are analyzed. Monetary arrangements without additional money injections for financing investment projects implemented by the state are suggested.

Keywords: innovation, monetary stimulus, investment, state-owned banks.

Постановка проблеми. Відновлення темпів зростання економічних показників після фінансової кризи 2008 року було помірним і відбувалося переважно за рахунок споживання домогосподарств. У той же час рівень інвестицій в основний капітал залишався на досить низькому рівні як в Україні, так і в ряді розвинених країн. Таким чином, передумови для довгострокового і сталого зростання економіки погіршуються і вимагається низка заходів, які сприятимуть спрямуванню емітованих коштів в інвестиційний розвиток. Це обумовлює виявлення чинників низьких темпів інвестування, виявлення джерел спрямування фінансових ресурсів і розробки механізмів спрямування банківських коштів в інвестиційну сферу.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Розробкою механізмів перерозподілу емітованих коштів в інвестиційний розвиток займалися вітчизняні науковці, зокрема В. Геєць, А. Гальчинський, В. Корнеєв, А. Вожжов, А. Гриценко, С. Міщенко, А. Мороз та багато інших. В їхніх працях наголошується на необхідності вироблення більш ефективних механізмів функціонування кредитного ринку для потреб економіки. Нині актуальним залишається питання надмірної концентрації кредитних ресурсів у малопродуктивних операціях, низький рівень державного інвестування та слабке функціонування трансмісійного механізму монетарної політики щодо спрямування фінансового ресурсу в реальний сектор.

Метою статті є розробка пропозицій щодо напрямів не-емісійного фінансування інноваційного розвитку економіки за умов дефіциту інвестиційних коштів.

Виклад основного матеріалу. Інвестиційне кредитування в Україні у середньому перебувало на рівні, близькому до 4% від загального обсягу нових виданих банками кредитів, якщо розрахувати відношення фінансування інвестицій в основний капітал за рахунок банківських коштів по відношенню до загальних нових наданих кредитів. Це відповідним чином відобразилося на уповільненні приросту інвестицій в основний капітал у 2012 році до 8,3% і зниження за 2013 рік.

Ситуація з фінансуванням інноваційного розвитку ще менш сприятлива. Так, загальні витрати на інновації досягли найбільшого значення в 2011 році, становивши 14,3 млрд. грн., однак знову знизилися до 11,3 млрд. грн. у 2012 році. Це становить близько 5% від загального обсягу інвестицій в основний капітал і менше 1% щодо ВВП. Якщо врахувати, що більшу частину цих витрат займає придбання машин та програмного забезпечення, суми виявляються мізерними.

Більш тривожною є тенденція скорочення питомої ваги впровадження інновацій на промислових підприємствах, яка знизилася з 6,7% до початку фінансової кризи до 3,3% у 2012 році.

Незадіяні кошти на рахунках підприємств практично досягли свого максимального значення в 2012–2013 роках, про що свідчать показники депозитів юридичних осіб. В Україні цей показник депозитів досяг максимального значення наприкінці 2013 року. Аналогічна ситуація характерна і для ряду розвинених країн. Зокрема, в США зниження інвестицій відбувалося на тлі збільшення корпоративних прибутків. Так, прибутки корпорацій відносно ВВП у цій країні в 2012 році становили 12,4%, що є найвищим рівнем з 1943 року. Це супроводжувалося накопиченням значних обсягів

Таблиця 1. Витрати на інноваційну діяльність у 2005–2012 роках, млрд. грн.

Період	Загальні витрати	Дослідження та розробки	Придбання машин та програмне забезпечення
2005	5,7	0,6	3,1
2006	6,1	0,9	3,4
2007	10,8	0,98	7,4
2008	11,9	1,2	7,6
2009	7,9	0,8	4,9
2010	8	0,9	5
2011	14,3	1,1	10,4
2012	11,4	1,2	8

Джерело: Державна служба статистики.

Таблиця 2. Питома вага впровадження інновацій на промислових підприємствах у 2005–2012 роках, %

Рік	Процентне відношення впровадження інновацій
2005	6,5
2006	6,7
2007	6,7
2008	5,9
2009	4,8
2010	3,8
2011	3,8
2012	3,3

Джерело: Державна служба статистики.

Таблиця 3. Інвестиції в основний капітал у відношенні до ВВП, %

	2008	2009	2010	2011	2012
Австрія	23	21	22	23	23
Бельгія	24	20	21	22	21
Данія	22	17	17	18	18
Фінляндія	22	19	19	21	19
Франція	22	19	19	21	20
Німеччина	19	16	17	18	17
Греція	24	19	18	16	14
Ісландія	25	14	12	14	15
Італія	22	19	20	19	18
Японія	23	20	20	20	19
Іспанія	29	24	23	22	20
США	18	14	15	15	13
Великобританія	17	14	15	15	14

Джерело: <http://data.worldbank.org/indicator/NE.GDI.FTOT.ZS>

вільних коштів на рахунках найбільших корпорацій (\$1,45 трлн. у 2012 році, що на \$130 млрд. більше, ніж у попередньому році) та низькою вартістю фінансового ресурсу протягом тривалого періоду [1]. Як наслідок, інвестиції в основний капітал у структурі ВВП скорочувалися.

Зростання прибутків та коштів на рахунках корпорацій можна розцінювати як своєрідне «самострахування» корпорацій від можливої другої хвилі кризи, ризики якої постійно обговорюють економісти. В умовах, коли довіра до надійності страхових компаній значно зменшилася, а підтримка банківських систем стала наріжним каменем державної політики та антикризового фінансового менеджменту, тимчасове розміщення депозитів юридичних осіб на банківських рахунках стало порівняно більш надійним інструментом захисту корпоративних капіталів. У той же час кошти на рахунках великих корпорацій можна розцінювати і як еквівалент тих коштів, які потенційно могли б бути інвестовані у розвиток реального сектору.

Фундаментальною відмінністю ситуації в Україні від ситуації в розвинених країнах є високі відсоткові ставки в Україні. Їхній рівень сприяє перетоку емітованих коштів у банківську систему переважно у високодохідні спекулятивні операції, зокрема на валютний ринок, кредити в сектор оптової і роздрібної торгівлі, роздрібні кредити, купівлю державних облигацій (як інструмент ліквідності для банків).

Серед основних причин низького рівня інноваційного інвестування відзначимо такі.

- Вищезгадані високі відсоткові ставки по депозитах для підприємств (юридичних осіб), які є вищими за рівень рентабельності і відповідно дестимулюють інвестування. Так, в Україні ставки за депозитами юридичних осіб становили в середньому 13,4% у період 2011–2013 років, що відповідно відобразилося на вкладеннях коштів підприємств на депозитні рахунки банків. Їхній загальний обсяг на рахунках банків становив 228 млрд. грн. на 01.01.2014 порівняно з близько 250 млрд. грн. інвестицій в основний капітал за 2013 рік і усього 11,4 млрд. грн. інноваційних витрат підприємств. Порівняно з передкризовим станом приріст коштів юридичних осіб на депозитних рахунках банків становив 18,4 млрд. грн. (щодо інвестицій в основний капітал даний

приріст становив 243,9 млрд. грн.). У 2013 році їхній приріст становив 26,8 млрд. грн., притому що в номінальному вираженні зростання інвестицій в основний капітал у 2013 році залишився незмінним, а в реальному навіть показав падіння.

- Низька інфляція виробничих цін після початку кризи 2008 року. З 2008 року індекс цін виробників становив у річному вимірі в середньому 18,7%, у період з 2004 по 2008 рік його середнє значення становило 9,8%. Це стало наслідком глобального падіння цін на сировинні ресурси і призвело до загального зниження цін в економіці і відповідного скорочення темпів зростання прибутків.

- Невизначеність щодо перспектив економічного зростання і відповідно сукупного попиту.

- Відсутність ефективних інструментів перерозподілу емітованих коштів на інвестиційні проекти, зокрема недостатня роль державних банків в інфраструктурних інвестиціях, та збільшення стимулів до вкладень банками коштів в інші операції, що приносять швидкий і високий прибуток.

Відповідним чином проявляється дефіцит фінансового ресурсу для довгострокових капіталовкладень, і зокрема для інноваційного фінансування. Вітчизняними авторами наголошується на необхідності реформування фінансової архітектури при монетарному стимулюванні економічного зростання [2].

Підходи щодо вирішення проблеми інвестиційного розвитку серед іноземних науковців не є однотайними, але головним завданням, спрямованим на підвищення сукупної пропозиції, на думку фахівців ОЕСР, є запровадження механізмів, які б дали змогу скористатися структурними змінами, які виникли внаслідок глобальної кризи і здійснити передислокацію ресурсів на діяльність, яка гарантує найбільші довгострокові економічні і соціальні переваги [3]. Фахівці ОЕСР відзначають такі ініціативи, які мають сприяти довгостроковому зростанню:

- підтримка інновацій через стимулювання підприємництва;
- інвестування в «інтелектуальну» інфраструктуру;
- стимулювання досліджень і розробок;
- «зелені» інвестиції;
- перекваліфікація працівників;
- спрямування учасників ринку до інноваційної діяльності;

ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА

– прискорення розвитку сфер, в яких існують високі бар'єри щодо входження.

Зменшення прибутків протягом кризи знизило можливість фінансування інноваційних проектів, а нематеріальні активи малих та середніх підприємств, такі як патенти чи ліцензії, досить важко оцінити, що ускладнює їхній доступ до фінансових ринків.

Фахівці ОЕСР виділяють пріоритети фінансування інноваційного розвитку по високотехнологічних секторах (зокрема, ІТ, фармацевтична галузь, авіонавтика) та наукоємні (технічні і професійні). При цьому ОЕСР виокремлює такі шляхи підтримки інноваційного розвитку підприємств, які застосували ряд країн після початку кризи 2008 року:

1. Один зі шляхів підтримки інновацій в інфраструктуру – через державні банки. В Китаї державні банки займають майже 60% в активах усієї банківської системи. Як наслідок, програми стимулювання інфраструктурних проектів фінансувалися переважно за рахунок державного кредиту, фактично представляючи собою субсидію у вигляді зниженої відсоткової ставки.

2. Сек'юритизація активів, пов'язаних з інноваціями (організація портфелю заздалегідь обумовлених надходжень від інноваційних чи «зелених» проектів, їх групування і продаж як окремий фінансовий актив). Передбачається агрегація пулу активів, фінансових контрактів чи позичок і трансформація майбутніх грошових потоків у цінний папір, наприклад монетизація грошових потоків від майбутніх покупок електроенергії, виробленої з відновлювальних джерел.

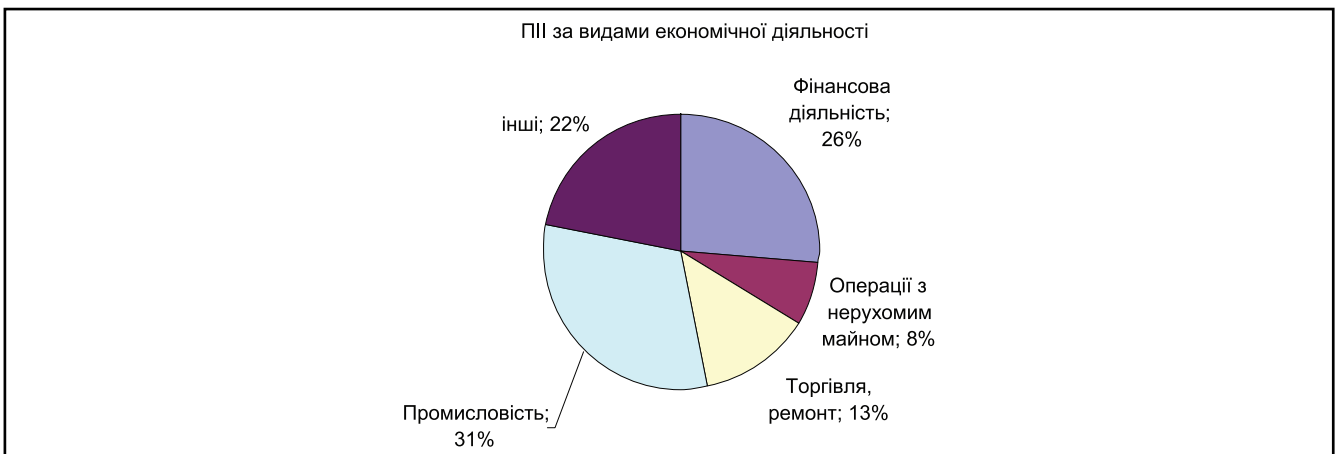
3. Полегшення обмежень ліквідності для малих фірм. Серед заходів, які були реалізовані у провідних країнах, можна виділити: а) заходи щодо підтримки реалізації продукції, експортні кредити та страхування, факторинг дебіторської заборгованості, податкові відстрочки, поліпшення платіжної дисципліни з боку державних замовників; б) заходи щодо полегшення доступу малого і середнього бізнесу до фінансових ресурсів, зокрема через розширення діючих кредитних гарантійних схем; в) заходи, спрямовані на підтримку інвестиційного рівня малого і середнього бізнесу та їх здатності реагувати на зміну в

попиті на продукцію шляхом інвестиційних грантів та кредитів, фінансування наукових розробок.

В Україні основною проблемою інвестицій у вітчизняну економіку є їхня низька спрямованість на інноваційний розвиток. Особливо це стосується іноземних інвестицій, де значну частину з \$55,3 млрд. загальних інвестицій станом на 01.07.2013 було вкладено в сектори, пов'язані зі споживанням, і в кінцевому рахунку вони гальмували економічний розвиток через значну концентрацію фінансових ресурсів у таких секторах, як фінансова діяльність, оптова і роздрібна торгівля, операції з нерухомістю. Відповідно збільшувався обсяг зайнятих у даних секторах і заборгованість. Унаслідок концентрації ресурсів у даних сферах загальна продуктивність економіки знижувалася, і ряд секторів, які потенційно могли стати драйверами зростання, не одержали достатнього ресурсу: зокрема, транспортна інфраструктура, хімічне виробництво, машинобудування.

Темп розвитку економіки безпосередньо залежить від інноваційної складової, про що багато разів зазначалося у працях вітчизняних науковців. І в докризовий період, і на сучасному етапі розвитку країни активізація науково-інноваційної діяльності є одним із визначальних факторів структурної перебудови та прискорення економічного зростання. Було відзначено, що державну фінансову політику необхідно активізувати в напрямі зміцнення фінансової бази українського бізнесу та впровадження інновацій. Більш виваженими мають бути підходи й до залучення іноземних інвестицій та їх спрямування в інноваційну сферу. Це особливо важливо при формуванні державної політики, спрямованої на довгострокове зростання, – оскільки попередні інвестиції переважно спрямовувалися на кінцеве споживання, зокрема у фінансовий сектор, операції з нерухомістю, торгівлі. Інвестиції в ці галузі, які склали майже 50% усіх прямих іноземних інвестицій та 27% внутрішніх інвестицій, не стали чинником інноваційного зростання. Натомість іноземні інвестиції станом на початок 2013 року в промисловість становили 31% (рис. 1).

У країнах ЄС, незважаючи на окремі розходження в підходах, можна виділити три загальні аспекти інноваційної політики.

Рисунок 1. Прямі іноземні інвестиції за видами діяльності станом на 31.12.2013

Джерело: Державна служба статистики.

Перший – це утворення нових адміністративних структур, заснованих на системному характері інновацій. Ряд країн (Велика Британія, Німеччина) змінили функції міністерств, у тому числі міністерств економіки чи економічного розвитку, або створили нові міністерства, що займаються питаннями інноваційної політики. У Фінляндії очолювана прем'єр-міністром Рада з наукової і технологічної політики несе відповідальність за стратегічний розвиток і координацію цієї політики, а також інноваційної системи в цілому. В Іспанії уряд сформував у рамках національної інноваційної програми (PROINOV – the Integrated Programme for Innovation) координаційну структуру в області інноваційної політики під керівництвом прем'єр-міністра [4].

Внесені також зміни в механізм координації – створені нові координуючі органи (інноваційні ради) чи в компетенцію вже існуючих наукових рад включені питання інноваційної діяльності.

Другий аспект – це підтвердження визнання на урядовому рівні інновацій як життєво важливого фактора економічного розвитку, проведення широкої урядової кампанії з проблем нововведень, активізація діалогу між науковим співтовариством, промисловістю і громадськістю. Практика проведення інформаційних кампаній поширена у Великій Британії і Німеччині. В Іспанії створений Форум інформаційного суспільства, одним з головних завдань якого є стимулювання координації діяльності уряду та різних промислових і громадських організацій при розробці Національного плану дій зі створення інформаційного суспільства.

Третій аспект – це використання нового механізму прогнозування і вироблення пріоритетів «Форсайт» (Foresight) для формування національної інноваційної стратегії. Його мета – визначити стратегічні напрями досліджень і інновацій, необхідні для підвищення конкурентоспроможності.

У Німеччині уряд сприяє розвитку інноваційного та венчурного фінансування через банк (Kreditanstalt fuer Wiederaufbau – KfW), який надає позики новим компаніям, а найбільшим інвестором вважається High-Tech Grunderfonds (HTGF), який є напівофіційною структурою з фінансування венчурних проектів. 80% інвестиційного ресурсу надходить з Федерального міністерства економіки та технологій, яке надає рекомендації щодо незначних за масштабом інвестицій обсягом близько 500 тис. євро новим венчурним

компаніям в обмін на 15% їх акціонерного капіталу. Умови надання коштів такі: строк позики становить сім років, відсоткова ставка – 10%, але сплата відсотків на перші чотири роки відстрочується з метою підтримки ліквідності нового підприємства. Причому сама фірма фінансує 20% (а в окремих землях 10%) обсягу інвестицій, половина з яких може бути надана приватними інвесторами [5].

Виходячи з існуючих на сьогодні проблем, притаманних економіці України, зокрема високих ризиків вкладення в інноваційні проекти, високих відсоткових ставок за кредитами, бюджетного дефіциту та низького рівня державного інвестування, є доцільним запровадження схем із використанням коштів державних банків.

Так, з грудня 2008 року по грудень 2013 року обсяг ОВДП у портфелі НБУ виріс на 142 млрд. грн. За цей же період обсяг облігацій у портфелі державних банків виріс на 60 млрд. грн. Ці кошти можна вважати незадіяними ресурсами, які потенційно могли бути використаними для інвестування в інноваційні проекти за визначеними критеріями [6].

Додаткові можливості фінансування інвестиційних проектів можуть бути розширені з участю державних банків, в які держава вклала значний обсяг коштів з початку фінансової кризи 2008 року. Державні банки (Укресімбанк та Ощадбанк) за останні п'ять років недостатньою мірою виконували функції інвестиційного драйвера зростання, як це, наприклад, виконують державні фінансові установи в Китаї, Японії чи Бразилії. Так, загальний кредитний портфель цих двох установ з 2008 року виріс на 18 млрд. грн., у тому числі юридичним особам на 22,5 млрд. грн., фізичним особам – знизився на 6,2 млрд. грн. У той же час приріст портфелю облігацій, серед яких практично всіма є ОВДП, становив 60 млрд. грн.

Ми пропонуємо задіяти кошти, які були спрямовані даними установами на придбання ОВДП, через компенсацію відсотків від інвестиційних проектів, через механізм свопу (заміни) цих цінних паперів зобов'язаннями, випущеними під ці проекти.

Цей механізм має працювати таким чином. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України (МЕРТУ) визначатиме інвестиційні проекти згідно з критеріями. Держбанки випускають довгострокові облігації (на 3–5 років) під ці проекти з доходністю 6–7% річних, причому НБУ викуповує у свій портфель частину ОВДП, які знаходяться в портфелі

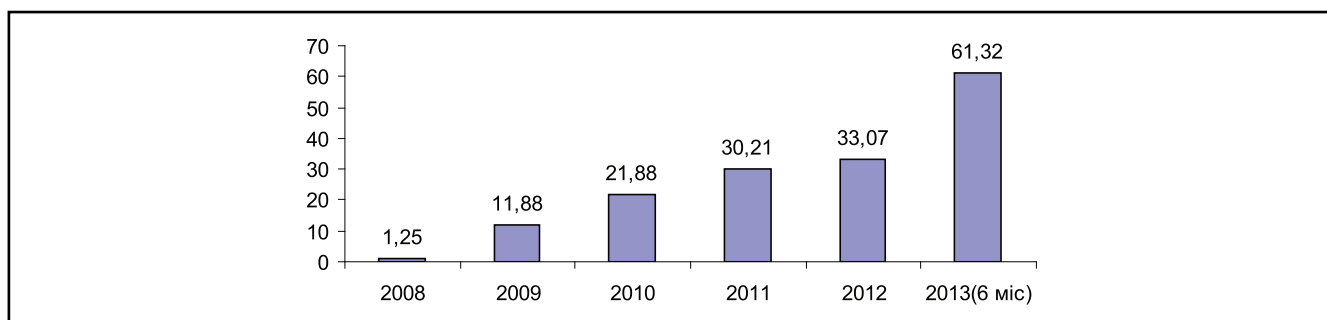

Рисунок 2. Цінні папери (торгові, на продаж і до погашення) в Ощадбанку та Укресімбанку, млрд. грн.

Джерело: НБУ, фінансова звітність банків.

цих банків, нині їхній обсяг становить понад 61 млрд. грн. [7], а вони отримують кошти на їхнє придбання (здійснення андеррайтингу).

НБУ викупує в них ОВДП, відповідно надаючи довгострокові кошти. Їхній загальний обсяг може становити до 60 млрд. грн.

Різниця, яка покриватиме доходи цих банків від утримання ОВДП (нині становлять 14,2% по 5-річних ОВДП) та витрати на надання ними коштів під ці проекти (близько 7%) сплачується з надходжень від ОВДП, які одержані НБУ (прибутки НБУ від утримання понад 130 млрд. грн. ОВДП у своєму портфелі нині перераховуються до держбюджету, і в даному випадку обсяги облігацій, які викупаються за зниженою дохідністю, мають бути узгоджені з НБУ).

Висновки

Переваги даного механізму полягають в такому:

- Кошти опосередковано спрямовуються в реальний сектор, а не лише на покриття бюджетного дефіциту (без додаткової емісії).
- Обсяги ОВДП на фінансовому ринку зменшуються, таким чином дохідність за ними знижується, що дає можливість розміщувати нові випуски з нижчою дохідністю.
- Ризики мінімізуються шляхом: 1) фільтрування проектів через визначені критерії; 2) можливості продажу цих облігацій з дисконтом у разі необхідності; 3) запровадження даного механізму поетапно з коригуванням обсягів продажу,

причому відбувається це по ходу загального зниження дохідностей за ОВДП.

Фактично банки заміняють ОВДП, що знаходяться в їхньому портфелі, на ресурс, який спрямовується в реальний сектор, і проводять ребалансування їхнього портфелю.

Список використаних джерел:

1. U.S. Companies Stashing More Cash Abroad As Stockpiles Hit Record \$1.45T. Forbes. [Електрон. ресурс]: <http://www.forbes.com/sites/afontevacqua/2013/03/19/u-s-companies-stashing-more-cash-abroad-as-stock-piles-hit-record-1-45>
2. Теоретичні аспекти формування архітектури фінансового стимулювання економічного зростання / А.П. Вожжов, О.Л. Гринько // Фінанси України. – 2012. – № 10. – С. 20–33.
3. Policy Responses to the Economic Crisis: Investing in Innovation for Long-term Growth. OECD. 2009. – 39 p.
4. A. Havas, D. Scharfetter and M. Weber. The Impact of Foresight on Innovation Policy-making: Recent Experiences and Future Perspectives. Research Evaluation, 19(2), June 2010, p. 91–104.
5. Business Creation in Germany. A Slow Climb. The Economist. October 5th, 2013.
6. Наказ №243 Міністерства економічного розвитку і торгівлі України про затвердження Методики проведення державної експертизи інвестиційних проектів та форми висновку за її результатами 13.03.2013.
7. Розраховано за даними НБУ. Дані фінансової звітності банків станом на 01.10.2013. [Електрон. ресурс]: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/category?cat_id=64097

УДК 336.532.1/.3

І.В. ВЛАСОВА,

к.е.н., доцент кафедри банківських інвестицій, Київський національний економічний університет ім. Вадима Гетьмана

Оцінка інвестиційної привабливості об'єктів інвестування

У статті автором досліджено зміст понять «інвестиційна привабливість» та «інвестиційний клімат», виокремлено рівні комплексної оцінки інвестиційної привабливості об'єктів інвестування. Оцінено інвестиційну привабливість України на макроекономічному рівні шляхом аналізу динаміки міжнародних інвестиційних рейтингів країни.

Ключові слова: інвестиційна привабливість, інвестиційний клімат, інвестиційний імідж, індекс глобальної конкурентоспроможності.

В статье автором исследована суть понятий «инвестиционная привлекательность» и «инвестиционный климат», выделены уровни комплексной оценки инвестиционной привлекательности объектов инвестирования. Дана оценка инвестиционной привлекательности Украины на макроэкономическом уровне путем анализа динамики международных инвестиционных рейтингов страны.

Ключевые слова: инвестиционная привлекательность, инвестиционный климат, инвестиционный имидж, индекс глобальной конкурентоспособности.

The article deals with the investigation of «investment attractiveness» and «investment climate» essence concepts, the levels of comprehensive evaluation of investment objects attractiveness have been defined. The investment attractiveness of Ukraine at the macroeconomic level by analyzing dynamics of international investment ratings have been analyzed.

Keywords: investment attractiveness, investment climate, investment image, the Global Competitiveness Index.

Постановка проблеми. Важливою передумовою ефективної реалізації завдання із залучення інвестиційних ресурсів до країни, регіону або галузі є здійснення об'єктивної комплексної оцінки їх інвестиційної привабливості. За умов